

ת"פ 19578/11/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד קרן שמיר עוז
המחלקה הכלכלית, פרקליטות המדינה

נגד
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד אבי עמירם

גזר דין^[1]

א. רקע כללי - עובדות כתב האישום:

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום הפורש יריעה רחבה של אירועים, שאירעו מחוץ לישראל ובישראל, החל בחודש דצמבר 2013 ועד למעצרו של הנאשם, עם הגעתו לישראל, ביום 1.11.14. הנאשם, שהינו אזרח ישראלי, התגורר בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום מחוץ לישראל, במקסיקו.
- כפי שנקבע בהכרעת הדין, עובדות כתב האישום עוסקות בשתי פרשות-עבירה נפרדות, שלהלן נתאר את תמצית פרטיהן.

(1) "פרשת הסחיטה":

(א) החדירה למחשבו של המתלון (אישום 1):

- פרשת הסחיטה החלה עובר ליום 23.12.13, עת יצר הנאשם קשר באמצעות מחשב עם המתלון, אשר התגורר בארץ ועבד בחברת "א"י אונליין קפיטל בע"מ" (להלן - החברה).
- על פי עובדות אישום 1, הנאשם שוחח עם המתלון בצ'אט ואגב כך החדיר תוכנה שערך למחשבו של המתלון, ללא ידיעתו. באמצעות תוכנה זו קיבל הנאשם למחשבו, מתוך מחשבו של המתלון, מידע רב אודות המתלון, לרבות נתונים אישיים ופרטיים. בעזרת נתונים אלה הדר הנאשם לתיבת הדואר האלקטרוני של המתלון והוריד ממנה כחמישים קבצים של החברה.
- על רקע עובדות נטענות אלה הואשם הנאשם, באישום 1, בעבירות הבאות: עריכת נגיף מחשב והעברת נגיף מחשב למחשב של אחר, לפי הוראות סעיף 6(א) וסעיף 6(ב) לחוק המחשבים, תשנ"ה-1995 (להלן - חוק המחשבים); חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת, לפי הוראות

סעיף 5 לחוק המחשבים; ופגיעה בפרטיות, לפי הוראות סעיף 5 בצירוף סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן - חוק הגנת הפרטיות).

(ב) סחיטת המתלון והחברה (אישום 2):

6. על פי עובדות אישום 2, ביום 23.12.2013 פנה הנאשם בהודעה בדואר אלקטרוני אל המתלון, באנגלית, תוך שהוא מסתיר את זהותו האמתית ואת זהות המחשב ממנו התקשר באמצעים טכנולוגיים מתוחכמים. בהודעה ציין הנאשם כי קבוצה בה הוא חבר עוקבת מזה חודשים רבים אחר פעילות המתלון ואוספת מידע רב אודותיו, המצביע לטענת הנאשם על כך שהמתלון הינו פדופיל.

7. הנאשם דרש מהמתלון להעביר, בתוך 72 שעות, סך של 300 ביטקוין (Bitcoin) - אמצעי תשלום ממוחשב. הסך הנ"ל היה שווה ערך, באותה העת, לכ-200,000 דולר (ארה"ב)), וזאת לחשבון ביטקוין שצוין בהודעה. הנאשם איים על המתלון כי אם לא יענה לדרישותיו יפורסמו ברשת האינטרנט שמו ותמונתו, והמידע אודותיו יישלח ל-FBI, לאינטרפול, למשפחתו ולחבריו הקרובים. להוכחת דבריו ולהגברת האיום צירף הנאשם להודעה תמונות חושפניות של המתלון ופרטים אישיים רבים שלו.

8. הנאשם לא נענה על ידי המתלון ועל כן שלח, ביום 27.12.13, הודעה לבעלים של החברה, עם העתק למתלון. בהודעה יידע הנאשם את הבעלים בדבר פרצת אבטחה חמורה במחשבי החברה, אשר נגרמה לדבריו בעקבות מעשיו של המתלון. הנאשם ציין במכתב כי פרצת האבטחה גרמה לדליפת קבצים רגישים ומאגרי מידע של החברה ואף צירף רשימת קבצים שדלפו כדוגמא. לאחר ששלח את ההודעה לבעלים שלח הנאשם הודעה נוספת למתלון, בה חזר על דרישתו לתשלום 300 ביטקוין. הנאשם איים על המתלון, כי אם לא יענה לדרישתו הוא יחשוף את מעשיו בפני הבעלים ואף ידרוש מהם את הכסף, דבר שיוביל, להערכת הנאשם, לפיטוריו של המתלון.

9. לאחר שפניותיו למתלון ולבעלים לא נענו פנה הנאשם ביום 2.1.14 למנכ"ל החברה, הפעם בהודעה בעברית שעליה חתם בשם "סוזי". בהודעה זו טען הנאשם כי יש בידיו מידע רב, שממנו עולה חשד כי המתלון עוסק בצפייה ובהפצה של פורנוגרפיה הכוללת קטינים. הנאשם הוסיף וציין כי במהלך איסוף המידע על המתלון נאסף גם מידע רגיש על החברה - מסדי נתונים של לקוחות, מספרי חשבונות, עמלות, תכניות, פקסים ועוד - שלטענתו יכול ליצור נזקים בעשרות מיליוני ₪ לחברה אם יפול לידיים הלא נכונות, או יתפרסם בפומבי.

הנאשם דרש ממנכ"ל החברה "תרומה" כספית, בתמורה לאי פרסום החומר שברשותו, ואף ציין כי פנה כבר למספר עיתונאים שהביעו לדבריו עניין רב בחומר.

10. ביום 5.1.14 השיב המנכ"ל לנאשם בהודעה וביקש זמן נוסף על מנת להעריך את היקף הנזק שעלול להיגרם לחברה, אם יממש הנאשם את איומיו, ואת שווי של המידע אשר בידיו. מאז ועד למעצרו של הנאשם, ביום 1.11.14, ניהל הנאשם התכתבות עם המנכ"ל, אשר כללה הודעות רבות, במטרה לסכם את סכום כספי הסחיטה שתשלם החברה ואת אופן העברתם לידי הנאשם. דרישת התשלום המרבית של הנאשם עמדה על סך של 3,000,000 ₪ (אם כי בסופו של דבר הסכים הנאשם להסתפק בסך של 1,500,000 ₪).

11. בנוסף נטען, כי במועד שאינו ידוע עובר ליום 11.2.14 קשר הנאשם קשר עם עו"ד גיא לפבר, חברו מילדות (להלן - מר לפבר), והכל במטרה להטיל אימה על המנכ"ל כדי להניעו להעביר לידיהם

את כספי הסחיטה. החל מיום 11.2.14 שימש מר לפבר כמתווך בין הנאשם לבין המנכ"ל. במסגרת זו עסק מר לפבר בניסוח הסכם למראית עין שנועד להסדיר את גובה, מועד ואופן העברת כספי הסחיטה מידי החברה לידי הנאשם.

12. להבהרת התמונה, העולה כאמור מעובדות אישום 2, ראוי לציין כי ביום 2.1.14 - לאחר שנתקבלה ההודעה בעברית אצל מנכ"ל החברה - פנו אנשי החברה בתלונה למשטרה. לפיכך, החל ממועד זה ואילך ליוו חוקרי "יחידת הסייבר" של המשטרה את אנשי החברה, ולמעשה הם שניהלו - בהתייגם בשם המנכ"ל - את ההתכתבויות עם הנאשם, ולאחר מכן גם עם מר לפבר. החל מיום 3.8.14, בו נחקר מר לפבר, הוא שיתף פעולה עם החוקרים והתכתב עם הנאשם תחת פיקוחם. בסופו של דבר מעשי הסחיטה לא הושלמו, שכן הנאשם נעצר מיד עם הגעתו ארצה וממילא לא קיבל לידי את התמורה שאותה דרש.

13. הנאשם הואשם באישום 2, על רקע עובדותיו הנטענות, בשתי עבירות של סחיטה באיומים (האחת כלפי המתלונן והשנייה כלפי החברה), לפי הוראות סעיף 428 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). בנוסף הואשם הנאשם בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (עם מר לפבר), לפי הוראות סעיף 499 לחוק העונשין.

(2) "פרשת פרסומי התועבה" (אישום 3):

14. פרשת פרסומי התועבה הינה פרשה נפרדת לחלוטין מפרשת הסחיטה. פרשה זו נחשפה אגב חיפושים שנערכו במחשבו האישי של הנאשם, שנתפס כשהלה נעצר עם הגעתו ארצה כמתואר לעיל. עוד יש לציין, כי על פי העובדות הנטענות מדובר בפרשה זו בעבירה שנעברה מחוץ לישראל, במקסיקו, ושעל כן הינה בגדר "עבירת חוץ" כמשמעותו של מונח זה בהוראות פרק ג' לחוק העונשין. באופן קונקרטי מדובר בעבירה שתחולת המשפט הישראלי עליה נובעת מהיותו של הנאשם אזרח ישראלי, ועל כן תחולת המשפט הישראלי עליה כפופה לתנאים הנקובים בהוראות סעיף 15 לחוק העונשין.

15. לגופו של האישום, על פי העובדות הנטענות בו, בימים 5.9.14, 30.9.14, 2.10.14 ו-3.10.14, בעת ששהה הנאשם מחוץ לגבולות מדינת ישראל, הוא ניהל שיחות טקסט, בתוכנת סקייפ, עם שני משתמשים שונים, שזהותם אינה ידועה למאשימה.

הנאשם שוחח עם שני המשתמשים האמורים שיחות מיניות, בעלות אופי פדופילי. בנוסף, במהלך שיחות אלה שלח הנאשם לשני המשתמשים 34 קישוריות (לינקים) שונות לאתרי אינטרנט המכילים קבצי תמונות שבהן נראות ילדות, בעירום מלא ובעירום חלקי, המקיימות יחסי מין עם בגירים.

16. על רקע עובדות נטענות אלה הואשם הנאשם, באישום 3, בעבירה של פרסום תועבה שבה דמותו של קטין, לפי הוראות סעיף 214(ב), וזאת יחד עם הוראות סעיף 15 לחוק העונשין (להלן לשם קיצור יכוננו תמונות פורנוגרפיות פדופיליות - תמונות תועבה).

ב. הכרעת הדין:

17. הכרעת הדין ניתנה לאחר ניהול הליך הוכחות מלא, רב היקף. אין צורך לפרט כאן את מלוא קביעותיה של הכרעת הדין - בה נקבע כי מרבית עובדות כתב האישום הוכחו בבית המשפט כדבעי -

והמעין יעין שם. להלן יתוארו אך תוצאות הכרעת הדין וכן יובאו מספר מקביעותיה, הרלוואנטיות לגזר הדין.

(1) "פרשת הסחיטה":

(א) תוצאות הכרעת הדין:

18. באישום 1 -

הנאשם הורשע בעבירה של חדירה לחומר מחשב, כדי לעבור עבירה אחרת, לפי הוראות סעיף 5 לחוק המחשבים, וכן בעבירה של פגיעה בפרטיות, לפי הוראות סעיף 5 בצירוף סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות.

הנאשם זוכה מהעבירות של עריכת נגף מחשב והעברת נגף מחשב למחשב של אחר, לפי הוראות סעיף 6(א) וסעיף 6(ב) לחוק המחשבים.

19. באישום 2 -

הנאשם הורשע בשתי עבירות של סחיטה באיומים לפי הוראות סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

הנאשם זוכה מהעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי הוראות סעיף 499 לחוק העונשין.

(ב) קביעות הכרעת הדין בפרשה זו הרלוואנטיות לגזר הדין:

20. ראשית יש לציין, כי בהכרעת הדין נדחו טענות הנאשם באשר למניעים ולמטרות שעמדו לגרסתו

ביסוד מעשיו, וזאת הן בעניין החדירה למחשבו של המתלונן והן בעניין מעשי הסחיטה. לגבי החדירה למחשבו של המתלונן, נדחתה טענת הנאשם כי היא נעשתה מתוך "הגנה עצמית" כביכול (ר' בפסקה 72 להכרעת הדין). לגבי מעשי הסחיטה, נדחו טענות הנאשם כי הם נעשו על רקע היותו של המתלונן פדופיל ומתוך מטרה להיאבק בתופעת הפדופיליה.

21. בהקשר אחרון זה ראוי לצטט את הקביעות הבאות מהכרעת הדין:

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי כיוון שהנאשם דרש מהמתלונן להפסיק את פעילותו הפדופילית (הנטענת), וכן דרש מהחברה לטפל במתלונן, הרי שלא ניתן לקבוע כי הנאשם השמיע איומים שלא כדין. ואולם, אין לקבל את הטענה. מעבר לכך שטענות הנאשם כלפי המתלונן לא הוכחו, הדרישה העיקרית של הנאשם היתה כספית, וזאת הן מהמתלונן והן מהחברה. זאת ועוד: כאשר המנכ"ל הפנה את הנאשם למשטרה, בכל הקשור לטענותיו כלפי המתלונן, לא רק שהנאשם לא פנה למשטרה... אלא שהוא המשיך להעלות דרישות כספיות שונות ולסחוט את המנכ"ל והחברה תוך איומים שיעשה שימוש בקבצים ובמידע של החברה - אותם הצליח להוריד ממחשבו של המתלונן - שאין להם כל קשר לפעילות פדופילית.

...לו באמת רצה הנאשם שהרשויות יטפלו במתלונן לא היתה כל מניעה שיגיש תלונה; וטענתו כי לא יכול היה לעשות זאת משום ששהה באותה העת במקסיקו הינה טענה קלושה עד מאוד. לא היתה כל מניעה שהנאשם ינסה ליצור עם משטרת ישראל הן בטלפון, הן באמצעות מכרים או קרובי משפחה בארץ והן באמצעות נציגויות ישראל בחו"ל; והנאשם אף לא טען שניסה

ליצור קשר באחת מדרכים אלה... (ר' בפסקה 83 ואילך להכרעת הדין).

22. ובהמשך:

...לא הוצגו ראיות ממשיות כלשהן - לא במסגרת החקירה ולא במסגרת המשפט - המצביעות על עיסוקו של המתלונן בפעילויות פדופיליות מסוג כלשהו...

אכן, המתלונן הינו הומוסקסואל ושיחות הטקסט שהוא ניהל באתרי היכרות, אשר הנאשם שם את ידו עליהן, מתיישבות עם נטייתו זו (ר' ת/16). ואולם, אין כל קשר בין נטייה מינית זו של המתלונן לבין פדופיליה; ורמיזות הסניגור בקשר לכך, במהלך חלק מחקירת מעדי התביעה (ר' למשל בפרוטוקול, עמ' 23), היו מיותרות לחלוטין, וזאת בלשון המעטה.

...

...(במוצגי ההגנה שהוגשו אין) כדי ליצור, בבחינת יש מאין, תשתית ראייתית להחשדת המתלונן בפעילות פדופילית כזו או אחרת (ר' בפסקה 158 ואילך להכרעת הדין).

23. עוד יש לציין כי טענותיו של הנאשם ל"הגנה מן הצדק", הן בשל הדרך בה הוא נחקר והן בשל האמצעים שנקטו החוקרים במהלך החקירה, נדחו. יחד עם זאת, נתקבלה באופן חלקי הביקורת שמתח ב"כ הנאשם על התנהלות היחידה החוקרת, תוך הנחיית יחידת הסייבר להסיק מכך את המסקנות המתבקשות:

במקרה דנא דומה כי לא תמיד הקפיד צוות החקירה על ריחוק נדרש זה (בין חוקרי משטרה לבין מתלוננים), כך שלעיתים נוצר רושם של פמיליאריות-יתר בין החוקרים לבין אנשי החברה, פמיליאריות שכמובן אינה במקומה. הדברים באו לידי ביטוי כבר בתחילת הדרך, בגביית התלונה במעין-חברותא בה נכחו הן המנכ"ל והן הבעלים, וגם בהמשך הדרך, בעבודה צמודה-מדי של השוטרים עם המנכ"ל. יודגש, כי בעניין זה מלוא האחריות היא על השוטרים ולא על אנשי החברה, שכן אלו האחרונים פעלו בהתאם להנחיות שקיבלו מהמשטרה, וכפי שגם קבעתי לעיל בתום לב, ועניינה של ההערה האמורה הוא בהתנהלות היחידה החוקרת (ר' בפסקה 166 וכן בפסקה 175 להכרעת הדין).

24. לבסוף יש לציין את הקביעות בהכרעת הדין בדבר הסיבות שבגינן הצטמצמה יכולתו של הנאשם לסחוט את החברה, עם התקדמות המשא ומתן שהוא ניהל עימה, כלהלן:

...במהלך ניהול המשא ומתן עם החברה, בפרט לאחר הגשת התלונה למשטרה, הלך והסתבר כי יכולתו של הנאשם להמשיך ולהטיל אימה על המתלונן ועל החברה הינה מוגבלת. כנראה שפעולות ההגנה שבהן נקטו המתלונן (במחיקת מחשבו ובניתוקו) והבעלים ד"ר גולן (בשינוי דרכי ההתקשרות של עובדי החברה בדואר אלקטרוני ואבטחתן) הצליחו, ולאחר החדירה הראשונית למחשבו של המתלונן לא הצליח הנאשם להשיג חומרים נוספים כלשהם - לא על המתלונן ולא על החברה.

לפיכך, וכאשר הראיות שהיו בידי הנאשם לפדופיליות הנטענת של המתלונן היו קלושות, אם בכלל... ומכיוון שבנושא זה הפנה המנכ"ל את הנאשם להגשת תלונה במשטרה, לא נותרו בידי הנאשם מנופים של ממש להמשך סחיטתה של החברה, למעט הקבצים שאותם הצליח בזמנו להוריד ממחשבו של המתלונן.

בנסיבות אלה נאלץ הנאשם לצמצם את דרישותיו ולהסכים לתנאים מסוימים שביקשה החברה, שעיקרם היה - בהנחיית המשטרה - יצירת מנגנון שיאפשר קצה חוט לחשיפת זהותו של הנאשם. יחד עם זאת, בעובדות אלה אין כדי לגרוע מעצם התקיימות יסודות העבירה של סחיטה באיומים, הן כלפי המתלונן והן כלפי החברה, ועל כן דינו של הנאשם הוא להרשעה בשתי עבירות אלה (ר' בפסקה 84 להכרעת הדין).

(2) "פרשת פרסומי התועבה":

(א) תוצאות הכרעת הדין:

25. הנאשם הורשע (באישום 3) בעבירה של פרסום תועבה שבה דמותו של קטין, לפי הוראות סעיף 214(ב) יחד עם הוראות סעיף 15 לחוק העונשין.

(ב) קביעות הכרעת הדין בפרשה זו הרלוואנטיות לגזר הדין:

26. בהכרעת הדין נקבע כי הנאשם פרסם את תמונות התועבה תחת שם-משתמש בדוי, שהוא "עמית שרון". תוך שימוש בשם-משתמש זה נהג הנאשם בכפל-התנהגות, דהיינו: הנאשם ניהל במחשבו, במקביל וכמעט בו זמנית, התכתבויות לגיטימיות תחת שמו הגלוי, מחד גיסא, והתכתבויות פדופיליות תחת שמו הנסתר - שבמהלכן פרסם את תמונות התועבה מושא אישום 3 - מאידך גיסא.

וכך נקבע, בהקשר זה, בהכרעת הדין:

...הוכח לפניי מעבר לספק סביר שהנאשם ועמית שרון חד המה. בעת שישב הנאשם במקסיקו, וניהל באמצעות המחשב שיחות בתוכנת סקייפ, הוא חבש שני כובעים: בכובעו האחד, הגלוי והנורמטיבי, הוא ניהל עם אשתו ועם אמו שיחות רגילות, תחת שם המשתמש [פלוני]. בכובעו השני, הנסתר והאפל, הוא ניהל עם משתמשים שונים שיחות טקסט פדופיליות, תחת שם המשתמש עמית שרון.

אכן, בכובעו הגלוי הביע הנאשם לפניי לא אחת זעזוע מתופעת הפדופיליה, ואף ציין את רצונו העז להיאבק בה; הגם שבכובעו הסמוי, הוא ניהל שיחות פדופיליות ואף הפיץ לינקים לתמונות תועבה ברשת האפילה. עם זאת, ברי כי אין בשניות זו כדי להועיל לנאשם, ואף אין בה כדי לעורר ספק סביר בשאלת אשמתו (ר' בפסקה 132 להכרעת הדין).

27. עוד יש לציין את הקביעות בהכרעת הדין באשר לתוכן תמונות התועבה, שאותן פרסם הנאשם, כלהלן:

... (מדובר ב) תמונות פדופיליות קשות, דהיינו: תמונות של ילדות, בעירום חלקי ובעירום מלא, כאשר בחלק מהתמונות מופיעים גם גברים בגירים, המקיימים יחסי מין עם הילדות בתנוחות שונות; וזאת ככל שניתן לראות במעשי אכזריות כאלה משום "יחסי מין". בחלק מהתמונות הילדות נראות קשורות בדרך כזו או אחרת. בכמה מהתמונות הילדות נראות כמצויות תחת השפעת חומרים מסממים... (ר' בפסקה 117 להכרעת הדין).

28. לבסוף יש לציין את הדין שנערך בהכרעת הדין בסוגיית תחולת המשפט הישראלי על העבירה

דנא, שבנסיבות העניין הינה כאמור עבירת-חוץ. כפי שכבר הוזכר, המשפט הישראלי חל על עבירה זו מכוח היותו של הנאשם אזרח ישראלי ובכפוף לתנאים הקבועים בהוראות סעיף 15 לחוק העונשין.

בהקשר זה נקבע בהכרעת הדין כלהלן:

(בתחולה כגון דא) **קיימת ככלל דרישה, שנהוג לכנותה "דרישת הפליליות הכפולה". בהתאם לדרישה זו, אין די בכך שמעשה העבירה מושא הדיון הינו עבירה לפי המשפט הפלילי המקומי, אלא שיש להוכיח את פליליות המעשה גם לפי דיני המדינה הזרה, שבשטח שיפוטה נעברה העבירה.**

פליליות מעשה עבירת החוץ צריכה אפוא להיות "כפולה": גם לפי המשפט המקומי וגם לפי המשפט הזר; כאשר דין זר כמוהו כעובדה ועל כן על המאשימה מוטל הנטל להוכיחו, ככל עובדה מהותית אחר.

חרף זאת... **קיימים לדרישת הפליליות הכפולה מספר חריגים. אחד מחריגים אלה נקבע בהוראות סעיף 15(ב)(2), שלפיהן דרישת הפליליות הכפולה לא תחול כאשר מדובר ב"עבירה לפי סימן י' לפרק ח' שנעברה בקטין או בקשר לקטין". במקרה דנא, עסקינן בפרסום תמונות תועבה של ילדות קטנות, ועל כן פשיטא כי מדובר בעבירה "שנעברה בקטין או בקשר לקטין". משכך, פטורה המאשימה מלהוכיח את הדין הזר, שכן בנסיבות העניין דנא תחולת המשפט המקומי על העבירה אינה מותנית בהוכחת פליליות כפולה (ר' בפסקה 149 ואילך להכרעת הדין).**

משמעות הדין הזר במישור הענישה של עבירת-חוץ:

ג.

29. כאשר מדובר בשאלת תחולת המשפט הישראלי על עבירת-חוץ שנעברה נגד אזרח או תושב ישראל ("תחולה פרסונאלית פאסיבית" לפי מינוחו של פרופ' ש"ז פלר. ר' בספרו, **יסודות בדיני עונשין** (תשמ"ד-1984), כרך א', בעמ' 279 ואילך), או על עבירת-חוץ שנעברה על ידי אזרח או תושב ישראל ("תחולה פרסונאלית אקטיבית" - התחולה הרלוואנטית בענייננו), הוראות חוק העונשין דורשות, ככלל וכפי שכבר אוזכר לעיל, "פליליות כפולה" (ר' בהוראות סעיף 14 וסעיף 15 לחוק העונשין).

30. הטעמים לקביעת חוק העונשין כי בענין הטלת אחריות על עבירת-חוץ יש להתחשב בהוראות הדין הזר החל במקום ביצוע העבירה, נעוצים בשני אלה:

ראשית, כאשר מדינה אחת מחילה את דיני העונשין שלה על עבירה, שנעברה בתחומי ריבונותה של מדינה אחרת, מן הראוי הוא שתכבד את דיני המדינה האחרת ותחיל את משפטה על עבירה כזו רק בכפוף לדינים אלה.

בהקשר זה יש להזכיר גם את עיקרון הטריטוריאליזם של דיני העונשין, שלפיו לכל מדינה נתונה סמכות שיפוט עונשית מלאה בשטחי ריבונותה. מכאן, שמכוח הכבוד ההדדי הנדרש בין מדינות, החלת המשפט של מדינה אחת על מעשים שנעשו בתחום ריבונותה של מדינה אחרת אינה יכולה להתעלם מהוראות דין המדינה בה בוצעה העבירה.

שנית, כאשר אדם עושה מעשה כלשהו בתחום ריבונותה של מדינה מסוימת, קיימת לו ציפייה סבירה כי בחינת המעשה, לענין פליליותו או ענישתו, תיעשה בהתאם או למצער בכפוף לדיני אותה המדינה.

31. כפי שצוין בהכרעת הדין, המחוקק הישראלי מצא לנכון להחריג מדרישת הפליליות הכפולה

מספר קטיגוריות של עבירות, שבהן הוא ביקש לבכר את הוראות הדין המקומי על פני הדין הזה. קטיגוריות אלה נקבעו בהוראות סעיף 15(ב) לחוק העונשין, ואחת מהן הינה הקטגוריה של עבירות תועבה שנעברו "בקטין או בקשר לקטין". לפיכך, כאמור, בענייננו תחולת המשפט הישראלי על העבירה מושא פרשת פרסומי התועבה אינה מותנית בהוכחת פליליות כפולה.

32. יחד עם זאת, כאשר עסקינן בתחולות הפרסונאליות, הוראות חוק העונשין יוצרות אבחנה בין משמעות הדין הזה במישור האחריות לבין משמעותו במישור הענישה. בעוד שבמישור האחריות הדרישה היא כאמור "פליליות כפולה", במישור הענישה הדרישה היא "דין זר מקל" (העיקרון של *Lex mitior*), דהיינו: הקביעה שבדין היא כי **"לא יוטל בשל העבירה עונש חמור מזה שניתן היה להטיל לפי דיני המדינה בה נעברה העבירה"** (ר' בהוראות סעיף 15(ג) לחוק העונשין. ר' גם פלר, בספרו הנ"ל, בעמ' 249 ואילך).

הבדל נוסף בין מישור האחריות לבין מישור הענישה מצוי בכך שהחריגים לדרישת הפליליות הכפולה **אינם חלים** על הדרישה לדין המקל (ר' בהוראות סעיף 15(ב) רישא לחוק העונשין). מכאן, שעל אף שבענייננו לא מוטלת על התביעה החובה להוכיח פליליות כפולה במישור האחריות, עדיין חובתה היא להוכיח את הדין הזה במישור הענישה.

33. לטענת ב"כ המאשימה לפניי, האבחנה שיוצרות הוראות סעיף 15 לחוק העונשין בין משמעות הדין הזה במישור האחריות לבין משמעותו במישור הענישה הינה "אבסורדית", או למצער בגדר תקלה חקיקתית (ר' בפרוטוקול, עמ' 229 ועמ' 241). זאת, משום שנוכח החלטת המחוקק לבכר את הדין המקומי על פני הדין הזה לעניין עצם האחריות בגין העבירה, אין זה סביר ליתן משקל לדין הזה במישור הנוגע לענישה בגין אותה עבירה.

יתר על כן, התחשבות בדין הזה רק במישור הענישה עשויה להביא לתוצאה התמוהה-לכאורה, שלפיה מצבו של ישראלי, אשר ביצע עבירה לפי משפטנו במדינה בה המעשה לא מוגדר כלל כעבירה, יהיה גרוע ממצבו של מי שביצע את העבירה במדינה בה המעשה מוגדר כעבירה; שכן רק בדוגמא האחרונה מבצע העבירה יוכל ליהנות מדין זר מקל.

לפיכך, כך לטענת ב"כ המאשימה, בנסיבות שבהן המאשימה פטורה מלהוכיח פליליות כפולה יש לקבוע כי הנטל המוטל עליה להוכחת הדין הזה במישור הענישה הינו, לכל הפחות, נטל מופחת.

34. ואולם, דומה כי יהא זה מרחיק לכת לקבוע שהוראות הדין דנא הן "אבסורדיות". אכן, הוראות סעיף 15 לחוק העונשין תוקנו במהלך השנים האחרונות מספר פעמים, תוך הרחבת והוספת חריגים לדרישת הפליליות הכפולה, ולא ברור אם נשקלה העובדה שחריגים אלה מתייחסים **רק** לדרישת הפליליות הכפולה במובנה הצר (יש לשים לב לכך, שבנוסף למישור העונשי החריגים לדרישת הפליליות הכפולה גם אינם חלים בעניין סייגים שבדין הזה או בקשר למעשה בית דין זר. ר' בהוראות סעיף 14(ב)(1) וסעיף 14(ב)(2) לחוק העונשין).

יחד עם זאת, ניתן בהחלט להניח כי גם באותם מקרים שבהם מצא המחוקק הישראלי לנכון ליצור חריגים לדרישת הפליליות הכפולה במובנה הצר, הוא לא מצא הצדקה לשלול כל משמעות מהדין הזה; וזאת נוכח הטעמים המצדיקים ומחייבים התחשבות בהיבטים השונים של הדין הזה, כאשר מדובר בעבירות חוץ, שפורטו לעיל.

בנוסף - בהתייחס לאותם מקרים אפשריים, שבהם בדין הזה המעשה כלל לא מוגדר כעבירה - ניתן להניח שהדין

הישראלי רואה את אותם מקרים כלאקונות בדין הזר, שעליו להשלימן, ושעל כן אין בגדרן נפקות משפטית לעיקרון הדין הזר המקל.

35. כידוע, יש להעדיף פרשנות המקיימת את הדין על פני פרשנות המבטלת את הדין או מקנה לו משמעות אבסורדית. לפיכך, אין כל מקום לקבל את טיעוני ב"כ המאשימה בנושא זה ולקבוע כי, כביכול, נטל ההוכחה המוטל על המאשימה, לעניין הוכחת הדין הזר במישור הענישה, הינו נטל מופחת. כאמור, הוראות חוק העונשין קובעות - בהתייחס לסיטואציה דנא - תחולה מלאה של עיקרון הדין הזר המקל, ללא כל חריגים. לפיכך, חובת המאשימה היא, במסגרת ראיותיה לקביעת העונש במקרה כגון דא, להוכיח את הדין הזר הרלוואנטי ללא כל הקלה או "הנחה".

תסקיר שירות המבחן:

ד.

36. במעמד מתן הכרעת הדין עתר ב"כ הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, ובהתחשב במכלול נסיבות העניין נעתרתי לבקשה זו. בתסקיר שהוכן בהתאם פורטו בהרחבה נסיבות חייו ומשפחתו של הנאשם.

בתמצית יצוין כאן כי הנאשם, יליד שנת 1979, גדל במשפחה נורמטיבית, סיים 12 שנות לימוד בבית הספר, שירת שירות צבאי מלא ואף שנה נוספת בקבע, כרס"פ מפקדה. לאחר שחרורו מהצבא למד הנאשם באוניברסיטה וסיים תואר ראשון בתקשורת ובמשאבי אנוש. בשנת 2010 התחתן הנאשם והקים משפחה וכיום הוא אב לשני ילדים רכים בשנים. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום שהה הנאשם במקסיקו, שם ניהל עסק עצמאי בתחום התיירות.

37. יחד עם זאת, בצד התמונה החיובית הכללית הנ"ל, בשנת 2011 הורשע הנאשם בגין החזקת תמונות תועבה. חקירת שירות המבחן, שנעשתה במסגרת הרשעה קודמת זו, העלתה שלא ניתן לשלול כי הנאשם לוקה בסטייה מינית מסוג פדופיליה. לנאשם הוצע טיפול, אך הוא סירב והביע העדפה לטיפול פסיכולוגי פרטי.

באשר לפרשה דנא, הנאשם טען בפני שירות המבחן - כפי שגם העיד בבית המשפט - כי פרשה זו והמעצר בגינה העלו אצלו זיכרונות מודחקים אודות פגיעה מינית, אותה חווה לדבריו בהיותו ילד צעיר בשנים. ואולם, הגם שכעת הביע הנאשם רצון לטיפול, רצון זה התמקד בראייה קורבנית של הנאשם, התופס את עצמו כקורבן יותר מאשר כפוגע.

38. שירות המבחן התרשם כי לנאשם יכולות קוגניטיביות, ורבליות ותפקודיות גבוהות. ההתרשמות היתה מאדם מתוחכם מאוד, מהיר חשיבה, היודע להפעיל מניפולציות לצורך קידום צרכיו האישיים. בנוסף, התנהלותו של הנאשם מול שירות המבחן התבטאה בהכחשה והדחקה. הגם שהנאשם שיתף את שירות המבחן בכך שבעבר חש עוררות מינית בעת שצפה בתכנים מיניים שהכילו קטינות, הכחיש הנאשם כל משיכה מינית לקטינות.

יתר על כן, בהתייחס לעבירות שביצע בלטו אצל הנאשם עיוותי חשיבה, כאשר להערכת שירות המבחן באישיותו של הנאשם קיימים אלמנטים תוקפניים ואלימים אותם הוא נוטה להכחיש.

39. בנסיבות אלה, והגם כי ניכר היה שהנאשם חווה הרתעה מההליך הפלילי, לא יכול היה שירות המבחן להעריך את יכולתו של הנאשם להיתרם מטיפול. עוד ציין שירות המבחן, כי רצוי לקבל בעניינו

של הנאשם הערכת מסוכנות מינית, לצורך בחינת אפשרות שילובו בתכנית שיקום, וכי רק לאחר מכן ניתן יהיה להשלים את התסקיר.

על רקע דברים אחרונים אלה עתר ב"כ הנאשם לכך שבית המשפט יורה לשירות המבחן להשלים את התסקיר, גם בהיעדר הערכת מסוכנות, אך העתירה נדחתה משום שמדובר בנושאים שהינם בגדרי שיקול דעתו המקצועי של שירות המבחן (ר' ההחלטה בפרוטוקול, עמ' 232).

ה. הראיות לקביעת העונש:

(1) ראיות המאשימה:

40. ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, שבו פרטי הרשעתו הקודמת של הנאשם. מדובר כאמור בהרשעה משנת 2011, מבית משפט השלום בחיפה, בעבירה של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, לפי הוראות סעיף 214(ב3) לחוק העונשין.

על פי האמור בגזר הדין שניתן שם, שאף הוא צורף על ידי ב"כ המאשימה, באותו מקרה החזיק הנאשם, בשנת 2007, ב"למעלה מ-6,000 סרטים ותמונות תועבה המכילים דמויות של קטינים בעירום, כשבחלק מאותם סרטים ותמונות מוצגים הקטינים מקיימים יחסי מין... את אותם סרטים ותמונות אסף הנאשם ממקורות שונים ברשת האינטרנט ומהם העביר לאחרים".

בסופו של דבר הקל בית המשפט דשם עם הנאשם, בין השאר על רקע הודאתו, עברו הנקי וכברת הדרך שלטענתו הוא עבר מאז ביצוע המעשים ועד למועד מתן גזר הדין. בית המשפט גזר על הנאשם עונש של מאסר מותנה, קנס כספי בסך של 12,000 ₪ והתחייבות להימנע מעבירה.

41. עוד הגישה ב"כ המאשימה, במסגרת הראיות לקביעת העונש, חוות דעת בעניין הענישה בדין המקסיקני בכגון דא (מיום 15.5.16). חוות הדעת נערכה על ידי ד"ר תיאודור שוורצברג, עורך-דין ונוטריון בישראל. ד"ר שוורצברג ציין, בפרטי השכלתו בחוות הדעת, כי הוא למד משפטים בפקולטה למשפטים של אוניברסיטת אורוגוואי וסיים בשנת 1969 תואר של דוקטור למשפטים. בשנת 1975 קיבל ד"ר שוורצברג רישיון עריכת דין בישראל ובשנת 2004 שהה במקסיקו כנציג לשכת עורכי-הדין בישראל ובשמה חתם על הסכם לשיתוף פעולה עם לשכת עורכי-הדין שם. מאז מצוי ד"ר שוורצברג בקשר מתמיד עם עורכי-דין מקסיקניים ומתעדכן בחקיקה שם בהתאם להסכם שיתוף הפעולה.

42. ד"ר שוורצברג נתבקש, בחוות דעתו, להשיב על השאלה מהו עונשו במקסיקו של עובר עבירה של פרסום תמונות תועבה לפי הוראות סעיף 214(ב) לחוק העונשין. ד"ר שוורצברג השיב, כי לפי ידיעתו והבנתו העבירה הנ"ל נכללת בהוראות סעיף 202 לקודקס הפלילי הפדראלי המקסיקני. סעיף זה מצוי בפרק השני לספר השני של הקודקס, העוסק בפורנוגרפיה של קטינים ופסולי דין שאינם בעלי יכולת הבנת העובדות או יכולת להתנגד (להלן לשם קיצור - סעיף 202).

43. סעיף 202 קובע, בחלקיו הרלוואנטיים ועל פי תרגומו של ד"ר שוורצברג, כלהלן:

העובר עבירה של פורנוגרפיה לגבי קטינים ופסולי דין, שאינם בעלי יכולת הבנה של עובדות או שאינם בעלי יכולת להתנגד, מי שמנסה, מחייב, מקל, או משכנע בכל אמצעי לאחד או יותר אנשים, לבצע מעשי מין או לקיים חשיפה גופנית במטרת תועבה או לצרכים מיניים, במציאות

או באופן מדומה, במטרה להקליט בוידאו, לצלם או להראות באמצעות מודעות מודפסות, שידור של ארכיונים פרטיים, ברשת ציבורית או פרטית באמצעות התקשורת, שיטות של מחשבים, אלקטרוניקה או תחליפים, על מבצע עבירה זאת יוטל עונש של בין 7 ל-12 שנות מאסר...

...

אותו עונש יוטל על מי שמשכפל, מאחסן, מפיץ, מוכר, קונה, סוחר, מראה, מפרסם, משדר, מייבא או מייצא את החומר דלעיל... (ר' בפרק ו' לחוות הדעת. ההדגשות הוספו).

44. ד"ר שוורצברג העיד בבית המשפט ונחקר נגדית על חוות דעתו. ד"ר שוורצברג אישר כי הוא אינו עוסק בתחום הפלילי, כי לא למד משפטים במקסיקו וכי את חוות דעתו כתב לאחר שקיבל פנייה מב"כ המאשימה, אשר כללה לא רק את השאלה שבמחלוקת אלא גם הפנייה לסעיפים בדין המקסיקני (ר' בפרוטוקול, עמ' 235 שורה 20 ואילך).

יחד עם זאת, ד"ר שוורצברג חזר וטען שהוא מכיר את הדין המקסיקני, גם מכוח היותו בקשר עם לשכת עורכי-הדין במקסיקו מאז שנת 2004, בה כאמור חתם בשם לשכת עורכי-הדין בישראל על הסכם שיתוף הפעולה עם הלשכה המקסיקנית. עוד טען ד"ר שוורצברג כי סעיף החיקוק המקסיקני המתאים למקרה דנא הוא סעיף 202 (שם, עמ' 238 שורה 24).

(2) ראיות הנאשם:

45. מטעם הנאשם העידה אמו, אשר הרחיבה בתיאור נסיבות חייו של הנאשם, כמו גם ההשפעה הקשה של מעצרו על משפחתו בכלל ועל ילדיו הרכים בשנים בפרט. האם תיארה את נסיבות חייו הנורמטיביות של הנאשם, אשר כאמור תוארו גם בתסקיר שירות המבחן, והדגישה במיוחד את השתתפותו בפעילויות התנדבותיות שונות, לרבות בעזרה לנוער במצוקה. עוד התייחסה האם להשלכות הקשות של המעצר הן עליה ועל בעלה, הן על שני אחיו של הנאשם, והן על הקשר של הנאשם עם אשתו ושני ילדיו הקטנים. האם הדגישה את רצונה העז לעזור ולסייע לבנה להשתקם, וניכר היה כי היא מדברת מדם ליבה.

46. ב"כ הנאשם הגיש קלסר ראיות ופסיקה לעונש, הכולל תעודות הוקרה על פעילותו ההתנדבותית של הנאשם במסגרת בית המעצר. בנוסף צירף ב"כ הנאשם אישר על השתתפות הנאשם בטיפול פסיכולוגי, מחודש אוקטובר 2011 ועד חודש מרץ 2012, טיפול שהסתיים עקב נסיעת הנאשם למקסיקו.

ו. תמצית טיעוני ב"כ הצדדים לעניין הענישה:

47. ב"כ הצדדים הרחיבו בטיעוניהם לפניי, בין השאר תוך הפנייה לפסקי דין רבים שלשיטתם הינם רלוואנטיים למקרה דנא, לרבות בסוגיה של עבירת-חוץ על היבטיה השונים.

ב"כ הצדדים אף הוסיפו והגישו, ברשות בית המשפט, טבלאות פסיקה והשלמת טיעונים בכתב. להלן תובא תמצית טיעוניהם לעניין הענישה.

48. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על הערכים החברתיים, שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם, ועל מידת הפגיעה בערכים אלה, תוך הפרדה בין שתי פרשות העבירה. באשר לפרשת הסחיטה התייחסה ב"כ המאשימה הן לחדירה למחשבו של המתלונן (אישום 1) והן לעבירות הסחיטה כשלעצמן (אישום 2), והדגישה את החומרה הנוספת הנובעת מהשילוב בין העבירות.

49. באשר לפרשת הסחיטה טענה ב"כ המאשימה, כי ביצוען של עבירות סחיטה פוגע הן באוטונומיה של הנסחטים, בכבודם ובקניינם והן במרקם החברתי של החברה הדמוקרטית, בה התושבים אמורים ליהנות מחופש וחירות, לרבות מאיומים מידי עבריינים.

בנוסף, כך לשיטת ב"כ המאשימה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים בפרשת הסחיטה הינה רבה. בהקשר זה הפנתה ב"כ המאשימה לקביעות בהכרעת הדין אודות האיומים החמורים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננים, שבצידם דרישות כספיות ניכרות, כמו גם לקביעות שלפיהן **"הנאשם פעל, במסגרת פרשת הסחיטה, באופן מתוכנן, מחושב וקר רוח, ולא כאיזושהי תגובה ספונטנית"** (ר' בפסקה 81 להכרעת הדין).

50. לטענת ב"כ המאשימה, מעבר לתחכום שבמעשיו של הנאשם, כמו גם הנבזות בכך שעשה שימוש בחברו הטוב (מר לפבר), ניתן לזהות החמרה (אסקלציה) בהתנהלותו של הנאשם בכך שדרישותיו הכספיות הלכו והאמירו. יתר על כן, הנאשם לא הסתפק באיומים בלבד אלא גם עשה מעשים להוצאת איומיו מן הכוח את הפועל בכך ששלח הודעות דואר אלקטרוני לשלושה עיתונאים, הודעות שכללו מידע אישי על המתלונן וקבצים עסקיים של החברה.

לגישת ב"כ המאשימה, העובדה שהמשטרה נכנסה לתמונה בשלב מוקדם יחסית - תוך שאנשי החברה הפקידו את התקשורת עם הנאשם בידי המשטרה - אינה גורעת מחומרתה האובייקטיבית של פרשת הסחיטה משום שקבצי המידע של החברה נותרו בידי הנאשם ותחת האיום שלו לפרסמם, איום שלא הוסר (ר' בפרוטוקול, עמ' 242 שורה 26 ואילך).

בנוסף, לא מדובר בעבירת סחיטה אחת אלא בשתי עבירות, שהופנו נגד שני קורבנות שונים (המתלונן והחברה).
51. חומרה נוספת קיימת בפרשת הסחיטה, כך לטענת ב"כ המאשימה, בכך שמדובר בעבירות שבוצעו באמצעות מחשב, המהווה הלכה למעשה "מכפיל נזק" טכנולוגי.

לפיכך - ותוך הפנייה לפסיקה והדגשת החומרה שבשילוב העבירות השונות וריבוי העבירות והקורבנות - עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם, בפרשת הסחיטה, שבין 36 חודשי מאסר בפועל לבין 60 חודשי מאסר בפועל.

52. באשר לפרשת פרסומי התועבה ציינה ב"כ המאשימה את תכלית החקיקה העוסקת בהיבטיה השונים של הפדופיליה, שמטרתה להגן על ילדים: על גופם, על בריאותם הנפשית, על כבודם ועל זכותם לפרטיות. ב"כ המאשימה הפנתה בהקשר זה לקביעות בהכרעת הדין, שלפיהן פרסום תמונות תועבה **"מהווה גורם המעודד באופן מוחשי וממשי פגיעה בילדים; וזאת החל מפגיעות קשות בילדים לצורך הפקת תמונות התועבה, עבור בעידוד ומתן לגיטימציה לפדופיליה וכלה בפגיעה בכבודם של ילדים באמצעות החפצתם והצגתם כסחורה מינית"** (ר' בפסקה 136 להכרעת הדין).

53. עוד ציטטה ב"כ המאשימה את קביעות בית המשפט באשר לתוכן התמונות שהנאשם הפיץ (לקביעות האמורות ר' בפסקה 27 דלעיל) ועתרה ליתן משקל לחומרה לתוכן התמונות, בעת גזירת

העונש. בהקשר זה הפנתה ב"כ המאשימה לפסק דינו של בית המשפט לערעורים באנגליה, בעניין Regina v. Oliver [2002] EWCA Crim 2766. באותו עניין אימץ בית המשפט את העיקרון הנ"ל, תוך התייחסות למדרג חומרה של תמונות תועבה פדופיליות המכונה "COPINE Scale" (להלן - סקאלת קופין). הסקאלה קרויה על שם ראשי-התיבות של הפרויקט שבמסגרתו היא נבנתה: Combating (Pedophile Information Networks in Europe).

54. ב"כ המאשימה ערה לכך שרמת הענישה, הנהוגה בעבירות של פרסום תמונות תועבה, אינה מחמירה, אך לטענתה הדבר נובע מחוסר התאמה בין הרטוריקה החריפה בה נוקטים בתי המשפט בתיאור חומרת הפגיעות הנגרמות לילדים, בעטיין של עבירות כגון אלה, לבין העיצומים המוטלים על מבצעי העבירות הלכה למעשה. יחד עם זאת, ב"כ המאשימה הפנתה לשני מקרים בהם נפסקו עונשי מאסר בפועל, ומכל מקום עתרה לכך שבית משפט זה יאמר את דברו בנושא.

ב"כ המאשימה עתרה אפוא לקביעת מתחם עונש הולם, בפרשת פרסומי התועבה, בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 16 חודשי מאסר בפועל.

55. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים עתרה ב"כ המאשימה לענישה ברף החומרה העליון. בהקשר זה ציינה ב"כ המאשימה את העובדה, שהנאשם שב וביצע את העבירה מושא פרשת פרסומי התועבה חרף הרשעה פלילית קודמת בעבירה דומה, שלא היה בה כדי להרתיעו. בנוסף עמדה ב"כ המאשימה על הקביעות השליליות שבתסקיר שירות המבחן, שמהן יש ללמוד כי לא זה המקרה בו ניתן להתחשב בשיקולי שיקום.

לבסוף עתרה ב"כ המאשימה גם להשתת ענישה נלווית: מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצויים. כמו כן, נוכח העובדה שהחומרים שהשיג הנאשם ממחשבו של המתלונן עדיין מצויים ברשותו בחו"ל, ביקשה ב"כ המאשימה שיוצא צו להשמדת החומרים האמורים ומניעת פרסומם, לפי הוראות סעיף 29(א)(4) לחוק הגנת הפרטיות.

בנוסף עתרה ב"כ המאשימה לחילוט מחשבו של הנאשם, אשר ששימש כמכשיר לביצוע העבירה מושא פרשת פרסומי התועבה, וזאת בהתאם לסמכות בית המשפט לפי הוראות סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

(2) תמצית טיעוני ב"כ הנאשם:

56. ב"כ הנאשם חלק באופן קוטבי על טיעוני ב"כ המאשימה והדרך בה היא תיארה את הקביעות העובדתיות שבהכרעת הדין. באשר לפרשת הסחיטה הדגיש ב"כ הנאשם כי תחילתה היתה בשיחה מקרית בצ'אט, אליו נכנס המתלונן מרצונו הטוב והחופשי, וללא כל כוונת זדון מצד הנאשם.

לא זו אף זו: בניגוד לטענת ב"כ המאשימה, שלפיה היתה החמרה בהתנהלותו ובהתנהגותו של הנאשם במהלך פרשת הסחיטה, טען ב"כ הנאשם כי ההיפך הגמור הוא הנכון.

57. בהקשר אחרון זה הדגיש ב"כ הנאשם מספר נקודות:

ראשית, אנשי החברה התלוננו מידית למשטרה, ולמעשה רוב רובו של מהלך הסחיטה נעשה בהתכתבות מול אנשי משטרה. הגם שהנאשם לא היה מודע להתפתחות זו, משמעותה המעשית הינה שמשלב זה ואילך חומרתו האובייקטיבית של האירוע פחתה מאוד.

שנית, בעקבות הסגירה ההרמטית של פרצות האבטחה בחברה, לאחר החדירה הראשונית למחשבו של

המתלונן, לנאשם לא נותרה יכולת של ממש לסחוט את החברה.

שלישית, ובהמשך לנ"ל, דרך התנהלות המשא ומתן בין הנאשם ומר לפבר לבין החברה מצביעה על התמססות הסחיתה, כאשר אנשי החברה - למעשה, השוטרים שהתייצגו כאנשי החברה - הם שהכתיבו-למעשה את מהלך העניינים.

רביעית, הנאשם לא השתמש באיומי אלימות, קל וחומר באלימות בפועל, ואין מקום להשוות את חומרת מעשיו למקרים שבהם נעשה שימוש באלימות, בכוח או בפועל.

וחמישית ולבסוף, בפועל הנאשם לא קיבל מאומה מהמתלונן או מהחברה. זאת ועוד, נוכח יחסי הכוחות בין אנשי החברה לבין הנאשם - כפי שבאו לידי ביטוי גם במהלך עדויות אנשי החברה בבית המשפט - ברור לגמרי שלנאשם אף לא היה סיכוי לקבל מהם כספים כלשהם.

58. לשיטת ב"כ הנאשם מדובר אם כן בעבירות סחיתה המצויות ברף החומרה התחתון ביותר, ועל כן - כך לגישתו - עתירת ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם מחמיר אינה במקומה. ב"כ הנאשם הצביע על מקרים, הדומים לשיטתו, שהסתיימו בעונשים של עבודות שירות, וטען שבכל מקרה הרף העליון של מתחם העונש ההולם אינו יכול לעלות על 18 חודשי מאסר.

59. גם בפרשת פרסומי התועבה עתר ב"כ הנאשם לקביעת מתחם עונש הולם מתון בהרבה מזה לו טענה ב"כ המאשימה. ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר בפרסום באמצעות שליחת לינקים, ללא התמונות עצמן. בנוסף, מדובר בכמות של 34 תמונות בלבד, להבדיל מאלפי התמונות בהן היה מדובר באותם מקרים שהובאו על ידי ב"כ המאשימה. זאת ועוד, הפרסום במקרה דנא נעשה אגב שיחות בחדרי צ'אט פרטיים, כל פעם מול אדם אחד, ומכאן החומרה הפחותה לשיטתו של המעשים.

60. עוד מתח ב"כ הנאשם ביקורת על הפניית בית המשפט לסקאלת קופי"ן, לעניין משמעות חומרת תוכן תמונות התועבה, שכן פסק הדין שהתייחס אליה אינו רלוואנטי יותר. ב"כ הנאשם צין כי בשנת 2014 נכנסו לתוקפן הנחיות הענישה בעניין עבירות מין של "מועצת הענישה" האנגלית, ומאותה העת הן ולא פסק הדין הנ"ל קובעות את הדין המחייב באנגליה (ר' Sentencing Council, Sexual Offences: Definitive Guideline). להלן - הנחיות הענישה האנגליות בעבירות מין).

61. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים עתר ב"כ הנאשם להקלה משמעותית עם הנאשם. ב"כ הנאשם תיאר בהרחבה את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, ואת ההשלכות הקשות של ההליך המשפטי והענישה על הנאשם ועל משפחתו.

ב"כ הנאשם הדגיש את גילוי הנאשם בדבר היותו קורבן לעבירות מין בילדותו, ואת החשיבות שיש ליתן על רקע זה לשיקולי שיקומו של הנאשם. בנסיבות אלה עתר ב"כ הנאשם לענישה שתתמצה בתקופה בה שהה הנאשם במעצר עד עתה. כמו כן עתר ב"כ הנאשם להקלה בענישה הנלווית, ולהימנעות מחילוט מחשבו של הנאשם.

(3) דברו האחרון של הנאשם לעונש:

62. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הוסיף ואמר:

אני רוצה להגיד דבר אחד מאוד ברור, אני ממש מצטער על מה שעשיתי. אין לי שום ספק שבכל סיטואציה אחרת הייתי נוהג אחרת... אם המתלוננים היו פה הייתי מביע את ההתנצלות שלי בפניהם. מי שכן פה אני מתנצל בפני ההורים שלי, המשפחה שלי. פגעתי בכל כך הרבה

אנשים שאני מוקיר ואוהב ומכבד... אני יודע להגיד דבר אחד, אני לא רוצה לחזור לפה, לא רציתי להיות פה, לא רציתי להיות בסיטואציה הזאת... (ר' בפרוטוקול, עמ' 257 שורה 7 ואילך).

קביעת מתחמי העונש ההולמים וסוגיית הדין הזר:

ז.

63. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל "אירוע" שבגינו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40יג לחוק העונשין.

קביעת מתחם העונש ההולם לכל אירוע תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות המפורטות בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.

64. כעולה מקביעות הכרעת הדין, במקרה דנא עסקינן בשני "אירועים", שהינם שתי פרשות העבירה מושא כתב האישום כהגדרתן בהכרעת הדין. אמנם בכתב האישום פוצלה פרשת הסחיטה לשני אישומים שונים (אישום 1 ואישום 2), אך דרך ניסוח כתב האישום אין בה כדי להעלות להוריד לעניין ההגדרה המהותית של "אירוע". שני האישומים המדוברים עוסקים באותה פרשה עבריינית ובאותה תכנית עבריינית, ועל כן המעשים המתוארים בהם מגבשים "אירוע" אחד בלבד (להגדרת "אירוע" ר' מבחן ה"קשר ההדוק", אשר נקבע בדעת הרוב בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (2014)).

מתחם העונש ההולם בפרשת הסחיטה:

(1)

65. באשר לערכים החברתיים, שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בפרשת הסחיטה, מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה. העבירה של סחיטה באיומים הינה עבירה חמורה, שכן ביצועה פוגע בערכי יסוד חברתיים מוגנים, ובמידה ניכרת. אכן, בביצוע עבירות סחיטה יש כדי לפגוע בתחושת הביטחון של הפרט והציבור, כמו גם באמון הציבור ברשויות אכיפת החוק ובשלטון החוק, וכדי ליצור תחושה של מציאות מופקרת בה כל דאלים גבר. זאת, גם באותם מקרים שבהם מהלך הסחיטה אינו מושלם והסוחר אינו מקבל לידיו את התמורה אותה דרש (כפי חלופת העבירה דנא, המוגדרת בהוראות סעיף 428 רישא לחוק העונשין).

66. בנוסף, מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה כי שילובן של עבירות מחשב ופגיעה בפרטיות בעבירות הסחיטה מקנה להן ממד נוסף של חומרה. הוא הדין בעובדה שקדם לעבירות תכנון מחושב וקר רוח (ר' בהוראות סעיף 40ט(א)(1) לחוק העונשין), כמו גם ריבוי הקורבנות, המשליך על הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות (ר' בהוראות סעיף 40ט(א)(3) לחוק העונשין).

בנסיבות אלה, פשיטא כי אין לקבל את טיעון ב"כ הנאשם באשר לרף התחתון הראוי של מתחם העונש ההולם. נוכח האמור לעיל, רף זה חייב לכלול עונש של מאסר בפועל ממש, מאחורי סורג ובריח, ולתקופה משמעותית.

67. יחד עם זאת, אין להתעלם מכך שבשלב מוקדם יחסית של הפרשה נכנסה המשטרה לתמונה, כך שבפועל עבירות הסחיטה בוצעו בעיקרן מול חוקרי משטרה. הדבר אמנם לא קרה מטוב ליבו של הנאשם, או ממעשה חיובי כלשהו שהוא עשה, אך בכל זאת מבחינה אובייקטיבית הפכו עבירות הסחיטה בשלב מסוים לוורטואליות, תרתי משמע.

באופן דומה אין להתעלם מהעובדה שבמהלך ניהול המשא ומתן עם החברה הלך והסתבר כי יכולתו של הנאשם להמשיך ולהטיל אימה על המתלונן ועל החברה הינה מוגבלת. שוב, הדברים לא קרו מטוב ליבו של הנאשם, אך מבחינה אובייקטיבית יש בהם כדי ללמד על חומרה פחותה של הסחיטה בהשוואה למה שנראה בעיני אנשי החברה בתחילה.

68. בנסיבות אלה, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בפרשת הסחיטה, ברכיב הענישה של מאסר בפועל, הינו בין 16 חודשי מאסר בפועל לבין 34 חודשי מאסר בפועל.

(2) מתחם העונש ההולם בפרשת פרסומי התועבה:

69. גם בפרשת פרסומי התועבה מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה באשר לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה. בנוסף, מן הראוי להביא כאן גם את הדברים הבאים, אשר נקבעו במסגרת הכרעת הדין בקשר לניתוח ופרשנות העבירות שעניין בפדופיליה:

...אך מובן הוא, כי ילדים שמתחת לגיל הבגרות המינית - ובענייננו, ילדות - הינם, פשוטו כמשמעו, מתחת לגיל הבגרות המינית. מכאן, שילדות שמתחת לגיל הבגרות המינית אינן מסוגלות, הן במישור הפיזי והן במישור הנפשי, לקיים יחסי מין. לפיכך, כפייתן של ילדות קטנות לקיום יחסי מין בהכרח גורמת להן נזקים חמורים וקשים, פיזיים ונפשיים; וזאת מעבר לנזקים הנגרמים גם לבגירים כתוצאה מקיום יחסי מין בכפייה (ר' בפסקה 134 להכרעת הדין).

70. עוד מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה כי יש ליתן משקל, בקביעת מתחם העונש ההולם בעבירות כגון דא, לתוכן תמונות התועבה. אכן, לעניין **מידת** הפגיעה בערכים המוגנים - שיש לשקול אותה בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין - ישנה משמעות מהותית לתוכן התמונות. לא הרי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הנגרמת מתמונות תועבה, שאינן מתעדות יחסי מין מלאים, כהרי מידת הפגיעה הנגרמת מתמונות תועבה של יחסי מין הכוללים חדירה, על כל ההשלכות הקשות הנובעות מכך כאשר מדובר בילדות קטנות.

71. בהקשר זה ראוי להעיר, כי הצדק הוא עם טיעון ב"כ הנאשם שלפיו במשפט האנגלי מוסדרת כיום הענישה, בעבירות כגון דא, במסגרת הנחיות הענישה האנגליות בעבירות מין; ועל כן אין מקום לפנות לפסיקה אנגלית הקודמת לכך, גם לא כמקור השראה.

יחד עם זאת, הנחיות הענישה האנגליות בעבירות מין משתלבות היטב עם הגיון הדברים שתואר לעיל. הנחיות אלה קובעות קטיגוריות ענישה שונות מהותית - בעבירות של החזקה, ייצור והפצה של תמונות תועבה פדופיליות - בהתייחס לתוכן התמונות; וזאת תוך קביעת ענישה מחמירה בהרבה כאשר מדובר בתמונות של יחסי מין הכוללים חדירה.

מכל מקום, ונוכח האמור בפסקה 70 דלעיל, בקביעת מתחם העונש ההולם בפרשת פרסומי התועבה יש להתחשב, לכף חומרה, בתוכן הקשה של תמונות התועבה המדוברות, כפי שתואר בהכרעת הדין (לציטוט ר' בפסקה 27 דלעיל). תוכן קשה זה מצביע על כך שמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים על ידי העבירה הינה - במקרה הקונקרטי דנא - רבה.

72. עוד יש מקום להתחשב, בקביעת מתחם העונש ההולם בפרשת זו, גם בהיבטים המקלים, דהיינו:

בעובדה שמדובר במספר מצומצם יחסית של תמונות. בנוסף, אין להתעלם ממדיניות הענישה הנהוגה, שהינה כאמור מקלה יחסית.

אשר על כן אני קובע כי מתחם העונש ההולם בפרשת פרסומי התועבה, ברכיב הענישה של מאסר בפועל, הינו בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 15 חודשי מאסר בפועל.

סוגיית הדין הזר:

(3)

73. בפרשת פרסומי התועבה נותר עוד לבחון את סוגיית הדין הזר, וזאת נוכח הוראות חוק העונשין הדורשות, כאמור, להתחשב בדין זר מקל. בנושא זה הפנתה ב"כ המאשימה לחוות דעתו של ד"ר שוורצברג, שלפיה הענישה בעבירה המקבילה בדין המקסיקני הינה מחמירה יותר. ב"כ המאשימה עתרה לאימוץ מסקנות אלה ולקביעה, על יסודן, שהנאשם אינו יכול ליהנות מדין זר מקל.

74. ב"כ הנאשם, לעומת זאת, מתח ביקורת חריפה על חוות הדעת: החל בטענות באשר להתאמתו של ד"ר שוורצברג לשמש כמומחה לדין המקסיקני; המשך בטענות הנוגעות לאופן עריכת חוות הדעת; וכלה בטענות לגופה של חוות הדעת, לרבות בטענה שחוות הדעת לוקה בהיעדר התייחסות לפסיקה המקסיקנית הרלוואנטית ולרמת הענישה הנהוגת בה.

ב"כ הנאשם אף הגיש התייחסות שקיבל מעו"ד מקסיקני, הכוללת תשובות לשאלות שהציג לו ב"כ הנאשם (בשפה האנגלית), תוך הוספת טיעונים נוספים על ידי ב"כ הנאשם (ר' בבקשה מס' 51. להלן - התייחסות עוה"ד המקסיקני). יוטעם, כי בשורה התחתונה להתייחסות זו נטען שהדין המקסיקני - לרבות סעיף 202 - כלל אינו אוסר על פרסום תמונות תועבה באמצעות שליחת לינקים.

75. אין בידי לקבל את טיעוני ההגנה הנ"ל. ד"ר שוורצברג הינו עורך-דין ותיק בישראל, שרכש השכלה משפטית גבוהה - תואר שלישי במשפטים - באמריקה הלטינית. ד"ר שוורצברג העיד על היכרותו עם הדין המקסיקני, בנסיבות שתיאר, ואין בעובדה שב"כ המאשימה הציגה לו את השאלה הרלוואנטית לחוות הדעת, תוך הפניה לסעיפים רלוואנטיים לדעתה בדין המקסיקני, כדי להעלות או להוריד לעניין משמעות חוות הדעת.

זאת ועוד. יש לזכור כי החמרת הענישה במשפטנו בגין עבירות תועבה נעשתה, בין השאר, על רקע הצטרפותה של מדינת ישראל לאמנה לזכויות הילד משנת 1989, וכפועל יוצא מכך התחייבותה של המדינה להתאים את חוקיה לאמור באמנה בכל הקשור להגנה על ילדים מפני ניצול מיני, לרבות במסגרת של פורנוגרפיה (ר' גם בפסקה 137 להכרעת הדין). אין תמה, אפוא, שגם בשיטות משפט זרות קבועים כיום עונשים מחמירים בעבירות כגון דא, ועל כן במסקנות חוות דעתו של ד"ר שוורצברג אין כל היבט מפתיע או בלתי סביר.

76. סיכומו של נושא זה הינו, אם כן, שהוכח לפניי כנדרש - הן בחוות דעתו של ד"ר שוורצברג והן בעדותו בבית המשפט - כי נוסחו של סעיף 202 הינו רחב ביותר, ועל פניו שהוא חל גם במקרה כבענייננו. בנוסף, הענישה שסעיף 202 קובע הינה חמורה מזו שנקבעה בכגון דא במשפטנו. פשיטא, אפוא, שהנאשם אינו יכול ליהנות מהוראות דין זר מקל.

77. נוכח טיעוני ההגנה בנושא זה לא למותר להוסיף כאן שתי הערות נוספות, כלהלן:

ראשית, העיקרון של דין זר מקל מתייחס לענישה המרבית על פי החקיקה הזרה, להבדיל מהענישה על פי הנהוג בפסיקה הזרה (ר' דנ"פ 5680/04 **בשן נ' מדינת ישראל** (2004), בפסקה 6 להחלטה).

לפיכך, אין בהעדר ההתייחסות בחוות דעתו של ד"ר שוורצברג לפסיקה המקסיקנית כל פגם, ואין בה כדי לגרוע ממשקלה של חוות הדעת.

שנית, נוכח נוסחו הרחב של סעיף 202 דחיתי כאמור את הטענות בהתייחסות עוה"ד המקסיקני, שלפיו מעשיו של הנאשם בפרשת פרסומי התועבה כלל אינם מגבשים עבירה לפי הדין המקסיקני. יחד עם זאת, גם אם הייתי מקבל טענות אלו לא היה בכך כדי להועיל לנאשם, שכן גם במצב דברים כזה לא היה הנאשם יכול ליהנות מדין זר מקל במישור הענישה.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים:

ח.

78. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם לכל אירוע, על בית המשפט להמשיך ולגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחמים אלה. זאת, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, אשר מפורטות בהוראות סעיף 40א לחוק העונשין.

79. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם, יליד שנת 1979, הרשעה קודמת אחת. בפרט נוכח העובדה שההרשעה הקודמת עניינה בעבירה הדומה לעבירה מושא פרשת פרסומי התועבה, ניתן ללמוד מעבר פלילי זה כי הנאשם אינו מורתע מניהול הליכים פליליים וכי התחשבות בית המשפט בנסיבותיו המקלות במקרה הקודם לא הניבה את הפירות המקווים.

יחד עם זאת, חשוב לציין שמדובר בהרשעה קודמת בודדת, שעניינה בעבירה משנת 2007, לפני קרוב לעשור שנים. לא ניתן אפוא לומר כי עסקינן בנאשם בעל עבר פלילי מכביד.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע הן בנאשם והן במשפחתו המורחבת והמצומצמת.

בהקשר זה אציין כי לא נעלמה מעיני מסירותם יוצאת הדופן של הורי הנאשם, אשר ליוו אותו לכל אורך ההליך שהתנהל לפניי ותמכו בו, ופשיטא כי כל הטלת עונש עליו תפגע גם בהם. בנוסף, הטלת עונש על הנאשם תפגע גם באשתו של הנאשם ובשני ילדיו הרכים בשנים, כמו גם בקשר שבין הנאשם לבין אשתו וילדיו.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירות נגדיות ממצות של העדים, לרבות המתלונן. הנאשם אמנם נטל בעדותו, וגם בדבריו האחרונים לעונש, אחריות חלקית על מעשיו במסגרת פרשת הסחיטה, אך מדובר בנטילת אחריות מאוחרת וחלקית בלבד.

יחד עם זאת חשוב להדגיש, כי זוהי זכותו הבסיסית של נאשם לעמוד על ניהול משפטו במלואו. פשיטא אפוא כי אין לזקוף את עמדתו הנ"ל של הנאשם לחובתו (ור' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין).

נסיבות חייו של הנאשם ותרומו לחברה - על פי הראיות שהובאו לפניי, לרבות בשלב הראיות לעונש, עולה כי הנאשם ניהל לאורך כל חייו חיים נורמטיביים, למעט בהקשר להרשעתו הקודמת. הנאשם אף תרם לחברה, הן במסגרת שירות צבאי, הן במסגרת עבודה התנדבותית ואפילו במסגרת מעצרו בגין התיק דנא. בנסיבות מקלות אלה יש להתחשב, כמובן, במסגרת גזירת העונש.

התנהגות רשויות אכיפת החוק - טענות הנאשם בעניין דרך ואופן ניהול החקירה נדחו, רובן ככולן. יחד עם זאת, בית המשפט מצא לנכון להעיר ליחידה החוקרת בעניין התנהלותה בתחילה החקירה (ר' בפסקה 23 דלעיל), ויש ליתן להערה זו משקל-מה לקולת העונש.

80. ב"כ הנאשם הרחיב מאוד - במסגרת טיעוניו לעונש - בנושא שיקולי השיקום והדגיש את חשיבותם, תוך שעתר להקלה משמעותית בעונשו של הנאשם על רקע שיקולים נטענים אלה. ואולם, הראיות שהוצגו לפניי ומכלול נסיבות העניין אינם מאפשרים, כלל ועיקר, לבכר במקרה זה שיקולי שיקום על פני שיקולי ענישה; ולמעשה ההיפך הוא הנכון.

81. הראיות שהובאו לפניי במסגרת ניהול ההוכחות מצביעות על כך שהנאשם מנהל הלכה למעשה מעין "חיים כפולים", תוך חבישת שני כובעי-זהות: האחד נורמטיבי והשני פדופילי (ר' הציטוט מהכרעת הדין בפסקה 26 דלעיל).

יתר על כן, הנאשם אינו מגלה כל רצון או מוטיבציה לשיקום, בוודאי במישור המיני, ובהקשר זה ישנה משמעות רבה לתוכן דבריו האחרונים של הנאשם לעונש. על אף עדות אמו של הנאשם, אשר סיפרה על רצונה העז של המשפחה לסייע לנאשם להשתקם, וחרף טיעוני הנמרצים של הסניגור בנושא זה, נמנע הנאשם-עצמו מלומר דבר בעניין שיקום, ולא הזכיר ולו ברמז עבירות מין או פדופיליה.

הוסף לדברים אלה את ההתרשמות השלילית של שירות המבחן - אשר ניתנה על רקע התנהלות מכחישה ומניפולטיבית מצד הנאשם - והמסקנה המתחייבת היא, כאמור, שאין מקום להתחשב במקרה זה בשיקולי שיקום.

82. העולה מכל המקובץ, בהתחשב בשיקולים הנוגדים המפורטים לעיל ותוך איזון ביניהם, הוא שיש לגזור את דינו של הנאשם בשני שליש מתחם העונש ההולם, וזאת בהתייחס לכל אחד משני המתחמים שנקבעו לעיל.

בעניין אחרון זה יש להעיר, כי ניתן לנסות ליצור אבחנות באשר למשקל השיקולים לגזירת העונש בכל אחד משני מתחמי העונש ההולמים. כך, למשל, ניתן לטעון שמשקל הרשעתו הקודמת של הנאשם צריך להיות רב יותר בפרשת פרסומי התועבה בהשוואה למשקלה בפרשת הסחיטה. ואולם, מדובר בהבחנות דקות-מן-הדק, ועל כן מיותרות וחסרות נפקות מעשית. לפיכך הקביעה הנ"ל - בדבר גזירת עונשו של הנאשם בשני שליש המתחם - מתייחסת לשני מתחמי העונש ההולמים שנקבעו, דהיינו: הן למתחם העונש ההולם בפרשת הסחיטה והן למתחם העונש ההולם בפרשת פרסומי התועבה.

83. לבסוף יש לציין, כי לאחר קביעת מתחמי העונש ההולמים רשאי בית המשפט **"לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם"**; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

במקרה דנא מדובר, כפי שהובהר בדיון עד כאן, בשני אירועים נפרדים לחלוטין, שאין כל קשר ענייני ביניהם. בנסיבות אלה, פשיטא שהדרך הראויה לילך בה היא בגזירת עונש נפרד בגין כל אחד מהאירועים. יתר על כן, משום שמדובר באירועים נפרדים, ואף בעבירות שונות, מן הדין הוא להורות על הצטברות העונשים; וכך אני קובע.

84. המסקנה המתבקשת הינה, אם כן, כי יש לגזור על הנאשם, ברכיב הענישה של מאסר בפועל, עונש של 28 חודשי מאסר בפועל בגין פרשת הסחיטה ועונש של 12 חודשי מאסר בפועל בגין פרשת

פרסומי התועבה; ובסך הכל עונש של 40 חודשי מאסר בפועל.

- ט. סוף דבר:**
85. אשר על כן - לאור כל המקובץ ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, שפורטו לעיל -אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- (א) 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו של הנאשם (1.11.14).
- (ב) מאסר על תנאי למשך 10 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של סחיטה באיומים לפי הוראות סעיף 428 לחוק העונשין, על כל חלופותיו.
- (ג) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה לפי הוראות סעיף 214 לחוק העונשין, על כל חלופותיו.
- (ד) קנס בסך של 9,000 ₪, או 50 ימי מאסר תמורתו.
- הקנס ישולם ב-9 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.6.17 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מיד.
- (ה) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך של 5,000 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1.6.17.
- באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.
- (ו) נוכח העובדה שמחשבו האישי של הנאשם, אשר נתפס על ידי המשטרה, שימש לביצוע העבירה מושא אישום 3, אני מורה בזה על חילוטו של המחשב.
- בנוסף, ניתן בזה צו, לפי הוראות סעיף 29(א)(4) לחוק הגנת הפרטיות, המורה לנאשם להשמיד את כל המידע שהשיג במסגרת פרשת הסחיטה. הצו גם אוסר על שימוש במידע האמור, לרבות בדרך של פרסומו.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, יום רביעי כ"א תמוז תשע"ו, 27 יולי 2016, במעמד הצדדים.

[1] גזר הדין אינו נוקב בשמותיהם של הנאשם (המכונה "פלוני") ושל המתלונן, וזאת בהתאם להחלטה מיום 13.3.16 ולהחלטות הקודמות לה בעניין מגבלות פרסום הכרעת הדין וגזר הדין בתיק זה.